

EL CROQUIS

Josep Camprubí

PANORAMA DESPRÉS DE LA BATALLA

Per valorar els resultats d'una batalla electoral polaritzada, com la que acabem de viure, s'han de tenir en compte diversos elements. Un d'ells és el pes i la potència de cada contendent. L'altre és la importància dels suports externs a cada camp. I un tercer és la consistència i la netedat de l'argumentari que es posa en joc cada adversari. Respecte dels dos primers elements és absolutament evident que tot el pes i tota la força de l'Estat s'ha bolcat a favor de l'unionisme i que ha utilitzat a fons tot el seu poder mediàtic, econòmic i coercitiu en una única di-

recció. Fins i tot, reconeixent implícitament el caràcter plebiscitari de les eleccions catalanes, ha remogut els seus recursos diplomàtics a tot el món per desacreditar l'opció independentista. En aquests dos àmbits, doncs, el desequilibri és ben clar: la força, la influència i els mitjans de què disposen els aparells de l'Estat són incomparablement superiors als de l'independentisme català. Però pel que fa a l'argumentari no hi ha hagut color: del cantó unionista només ha sorgit menyspreu, amenaces i campanyes per fer por. L'Estat ha perdut absolutament la batalla dels arguments. Ha fet servir la força

però no la raó. El resum és ben car: l'Estat ha posat en joc tot el seu pes... i ha perdut. Després de la batalla electoral una anàlisi d'urgència hauria d'anar per parts. El primer fet destacable és que l'independentisme té majoria absoluta en escons i la supera també en vots. O és que no hi ha cap independentista entre els 366.000 vots que ha tret Catalunya Sí que es Pot? Ni un dels 102.772 vots que han restat fidels a Unió Democràtica o dels 45.598 que han anat a les altres quatre candidatures sense representació parlamentària no votaria a favor de la independència en un referèndum? És una

manipulació inacceptable dir que només els vots de Junts pel Sí i la CUP són independentistes. I també és ben clar que tant ICV com Unió han de reflexionar sobre el seu futur i adonar-se que en un moment històric excepcional l'ambigüitat es paga. Pel que es veu cap d'aquestes dues formacions en va ser conscient fins diumenge al vespre. I ICV haurà de reconèixer que l'aliança amb Podemos ha estat, si més no, discutible. Per la seva banda els resultats del PSC mostren fidelment què passa quan es deixa de ser un partit autòcton i es converteix en una sucursal estatal. La seqüència se-

güent ho il·lustra prou bé: 52 diputats el 1999, 42 el 2003, 37 el 2006, 28 el 2010, 20 el 2012 i 16 el 2015. Remarcable també és la nova davallada del PP a Catalunya, tot un clàssic que aquesta vegada ha arribat a un nivell sorprenent: el PP català té només un diputat i 12.000 vots més que la CUP, el partit amb els resultats més brillants de la convocatòria. Queda el cas de Ciutadans, beneficiari directe de la pressió mediàtica i de la fuga de vots del PP, del PSC i d'ICV. Bon resultat per a Albert Rivera i un problema més per al PP. I ara què? Doncs ara l'independentisme ha de seguir el camí traçat sense por dels temporals que li cauran a sobre. Però aquesta serà una altra història.

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

PASSADA DE FRENADA D'UN SOMETENT

El conflicte obert entre els veïns del Calvet i el centre l'Estrep de Sant Salvador de Guardiola és ben difícil de tractar. Qualsevol em reconeixerà que escriure respecte d'això és entrar en un jardí on fàcilment es pot prendre mal. Uns robatoris continuats, uns veïns d'urbanització fastiguejats per la inseguretat que creen patrulles de sometent, i un centre que acull joves amb diferents problemàtiques ha acabat sent una combinació explosiva. I ha esclatat. Amb certesa o sense, amb fets que es barregen amb rumors, un grup nombrós d'aquests veïns van provocar greus aldarulls i actes intimidatoris contra els que en creuen responsables, els nois que viuen al centre d'acollida. I aquests van respondre apedregant-los. De passada diem que molts d'a-

quests són magribins per emmarcar el relat que han tractat a bastament els mitjans. Les xarxes socials i els comentaris dels veïns al peu de les notícies digitals són un bon mesurador de la inflamació. Val a dir que si la raó s'ha de calcular segons l'ortografia i la gramàtica d'algunes d'aquestes opinions, també diem de passada que alguns dels que s'han manifestat en van molt escassos. Es confirma que a la «Legión» (mencionada per un d'ells) no s'ocupaven gaire d'aquestes matèries educatives. Qualsevol que hagi vist o participat en una baralla, sap que la bufa que més costa d'aparèixer és la primera. La resta, vénen soles. Quan tot ha començat, l'acció i la reacció com en qualsevol acte dinàmic fa que ningú es recordi de qui ha començat. L'origen d'aquestes problemàtiques

sempre és variat i complex, un cúmul de factors. El model desenvolupamentista que va fer aparèixer les urbanitzacions per tot arreu fa de molt mal gestionar. Sobretot ara que els ajuntaments no en tenen ni cinc. La seguretat, la recollida de la brossa, la il·luminació i la conservació dels carrers és molt costós i pràcticament no assumible per als consistoris que les encabeixen en comparació amb els nuclis urbans típics. No es pot garantir un control policial eficaç en perímetres tan grans, i s'agreuja la sensació de desampar pròpia de cases aïllades quan arriba el perill real o imaginat. A més, quan es pateix un dany o una agressió, es creu que trobant el culpable (i castigant-lo) es pot obtenir algun rescabament. Però el càstig a l'altre no serveix de res, i encara menys per repa-

rar el mal sofert. Sortosament la societat actual fa molt temps que ha delegat la força i les armes als governs. Passar d'una patrulla de control veïnal per prevenir robatoris a una turba irada que va contra culpables o innocents (si aquest és el cas) és molt senzill sobretot perquè els que criden fort destaquen. Encara que si-quin pocs sempre fan més soroll que molts altres parlant. I les persones ens sentim impunes quan actuem violentament de forma grupal i emparades en una massa desfermada pel greuge. Desconec si els nois de l'Estrep són els responsables d'alguns dels desordres a les cases de Sant Salvador però arreglar les coses a bastonades i cops de rocs pot provocar també que te'n caigui algun com a resposta. I a partir d'aquest moment, ja no importa

qui tenia raó, ni qui és culpable o innocent i ni tan sols, i sobretot, qui diu la veritat. I aquesta, especialment davant d'un jutge i de la força pública, sempre serà mutilada, canviada i ajustada en favor del que l'explica per escapolir-se de les seves responsabilitats. Si els nois (sigui quin sigui el color de la pell o l'idioma que parlen) tenen alguna responsabilitat, els mecanismes de la societat han d'actuar, però aprofitar les patrulles creades per la frustració dels que ataquen a casa seva per reviuire temps passats de mili pollosa, de colònies d'estiu salvatges o sèries de televisió violentes no té cap justificació ni lògica en aquest moment. Tots volem viure tranquils però no cal fer-se el Rambo al peu de Montserrat i encarar-se contra el món i la canalla. Entre altres coses perquè acabes al jutjat. Truqueu al 112, és molt millor. Els operadors atenen en tota mena d'idiomes.

CRISI SIRIA

12 milions de sirians, la meitat nens, necessiten ajuda humanitària urgent.

COL-LABORA ARA!

Truca'ns al 900 100 822, o entra en www.accioncontraelhambre.org o dóna en:

La Caixa 2100 3006 94 2200826398 / Santander 0049 0001 59 2810090000 / Bankia 2038 1052 44 6000741510